

ΘΑΥΜΑ Δ' (Ζωή)

- 46/38r ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἤθελεν κινήσει ἀπὸ τὴν
Θεσσαλονίκην μὲ μεγάλην εὐλάβειαν νὰ πάγει εἰς τὴν Κωνστα-
ντινούπολιν νὰ προσκυνήσει εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου
τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ Λέων ὁ βασιλεύς,
διότι εὔρεν ἐκεῖ τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον ἤκαμε τοῦ τυφλοῦ τὰ
ἀμμάτια, εἰς τὸν ὁποῖον ναὸν ἐγίνοντανε πολλὰ καὶ μεγάλα θαυ-
μάσια, τὰ ὁποῖα ἀκούγοντας καὶ αὐτὸς ὁ Θεσσαλονικεὺς εἶχεν
38v μεγάλην τὴν εὐλάβειαν / νὰ πάγει ἐκεῖ νὰ προσκυνήσει καὶ νὰ πί-
πει καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ ζωοπάροχον ὕδωρ, νὰ δροσίσει τὴν πολλὴν
καῦσιν τῆς μεγάλης του ἐπεθυμίας· καὶ ἐπειδὴ ἦτονε πλούσιος,
ἐπῆρε πολλὸν ἀπὸ τὸν πλοῦτον του νὰ κάμει μεγάλα δωρήματα
τῆς Δεσποίνης ἡμῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον ναόν. Ἐμπῆκε λοιπὸν
εἰς ἕναν καράβιν μὲ τὸν πλοῦτον του νὰ κάμει τὸ ταξίδι, ἀλλὰ
πλέοντας τοῦ ἐσίμωσεν ὁ θάνατος πρωτύτερας παρὰ νὰ φτάξει
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴν μεγά-
λην ἀρρωστίαν ἀπὸ τοῦ ἡδωκεν, καὶ διὰ τοῦτο κράζει τὸν
καραβοκύρη καὶ λέγει του: «Ἐγὼ ἀποθαίνω τώρα καὶ λογιάζω
πὼς δὲν ἤμουν ἄξιος νὰ πάγω νὰ προσκυνήσω εἰς τὸν ναὸν τῆς
Ζωοδόχου Πηγῆς οὐδέ νὰ πῶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ ἀγιότατον νερὸν,
καὶ ἐπειδὴ αἱ ἁμαρτίες μου μὲ ἐμποδίσαν νὰ μὴν πάγω ζωντα-
νός, ὀρκίζω σε εἰς τὸ ὄνομα τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου νὰ
μὴν μὲ ρίξεις εἰς τὸν αἰγιαλόν, μὰ νὰ μὲ βάλεις μέσα εἰς μίαν
κασέλαν νὰ μὲ πάγεις εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον ναόν, νὰ μὲ θάψεις
ἐκεῖ καὶ κάνοντάς το θεὸς ἔχει τὴν Παρθένον Μαρίαν βοηθόν,
καὶ ἀφήνω σου καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἔχει μου ἑκατὸν χρυσία, τὸ δὲ
ἐπίλοιπόν μου πράγμα ἀπὸ βαστῶ, νὰ τὸ δώσεις εἰς ἐκεῖνον
τὸν ἅγιον τόπον ὁδὶὰ δῶρα τῆς Κυρίας μου καὶ ὁδὶὰ μνημόσυνον
39r ἐδικό μου, νὰ εὐρεῖ ἡ ταλαίπω/ρός μου ψυχὴ ζωὴ, ἐπειδὴ
τὸ κορμί μου παραδίδεται τοῦ θανάτου». Τοῦτα ἐπαράγγειλεν
αὐτὸς ὁ Θεσσαλονικεὺς καὶ ἤκαμε τὸν караβοκύρη καὶ ἤτα-
ξέν του μεθ' ὄρκου καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι πὼς πάγει τὸ
σῶμα του νὰ θαφτεῖ ἐκεῖ ἀπὸ ἐπεθύμα καὶ μετὰ τοῦτο
παρέδωκεν τὸ πνεῦμα του. Καὶ τότε ὁ караβοκύρης μὲ τοὺς

47 συντρόφους τοῦ κα/ραβίου ἐκάμασιν καθὼς τοῦ ἔταξαν καὶ ἐσφαλίσασιν τονε μέσα εἰς μίαν κασέλαν καὶ ἐβάλασιν τονε εἰς μίαν μερὰν τοῦ ξύλου, καὶ διὰ τῆς χάριτος τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπήρασιν καλὸν καιρὸν καὶ ὁδιὰ τρεῖς ἡμέρες ἐπήγασιν ἐκεῖ ἀποῦ ἤθελαν.

Καὶ τὴν ἡμέραν ἀποῦ ἐφτάζασιν, ἐβγάνουσι τὸ λείψανον νὰ τὸ πάσινε νὰ τὸ θάψουν εἰς τὴν Κυρίαν τὴν Χρυσοπηγὴν, ἐκεῖ ἀποῦ ἔβγαίνεν ἐκεῖνον τὸ ἀγιότατον νερόν, καὶ ἐπειδὴ ἦτονε πλούσιος ἐκεῖνος ὁ Θεσσαλός, ὁδιὰ νὰ τότε τιμήσει ὁ караβοκύριος, ἐπῆρεν ὄλον τὸ τσοῦρμα τοῦ караβίου καὶ ἐσυντρόφιασεν τὸ λείψανον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κυρίας καὶ ἐβαστούσα-
39v σι καὶ τὰ δῶρα τοῦ νεκροῦ, ἀποῦ ἐφῆκεν ἐκεῖ ὁδιὰ τὴν ψυχὴν του καὶ κράζουσι τοὺς ἱερεῖς νὰ τότε ψάλουν κατὰ τὴν τάξιν τῶν χριστιανῶν. Καὶ καλὰ καὶ ἦσανε τέσσερις ἡμέρες ἀποῦ ἦτονε ἀποθαμένος, / ὅμως ἔστοντας καὶ νὰ ἀποθάνει εἰς τὸ καράβιν καὶ ἐκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἱερέας, δὲν τὸν ἔψαλαν καὶ ὁδιὰ τοῦτο σταλάρουσιν οἱ ἱερεῖς νὰ τὸν ψάλουσι, καὶ τῆ χάριτι τῆς Παρθένου Μαρίας τὸ λείψανον ἐκεῖνον δὲν ἔβγαθεν βρόμον ὡσὰν ἀνθρώπινον κορμὴν ἀποῦ ἦτονε. Διὰ τοῦτο φαίνεται τοῦ ἐφημερεύοντος ἱερέως νὰ ἀνοίξει τὸ κιβούριον νὰ τοῦ χύσει μέσα τὸν πηλόν, ἀποῦ ἔχει συνήθειαν ἡ Ἐκκλησία τῶν χριστιανῶν καὶ περεχᾶ τοὺς νεκρούς, δείχνοντας πὼς ἀπὸ πηλόν ἐπλάστην ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰς πηλόν τελειώνει· τοῦτον θέλοντας νὰ κάμει ὁ ἱερέας, ὀρίζει καὶ ἀνοίγουσι τὸ κιβούριον καὶ χύνει τὸν πηλόν, καὶ τότες ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους πιάνει ἕναν κάδον καὶ γεμίζει τονε νερόν καὶ σιμώνει εἰς τὸν νεκρὸν καὶ λέγει τοῦτα τὰ λόγια: «Ἐ πτωχέ, καὶ πόσῃν ἐπιθυμίαν καὶ εὐλάβειαν εἶχες νὰ ἔλθεις νὰ πῖεις ἀποῦ τὸ νερόν τοῦτον καὶ δὲν ἔσωσες, ἀλλὰ καὶ ὡς εἶσαι νεκρὸς δέξου το», καὶ μετὸν λόγον χύνει ὄλον τὸν κάδον εἰς τὸν νεκρὸν ἀπάνω. Ὡ τῶν θαυμασιῶν σου, ζωοπάροχε Δέσποινα! Ὡς ἐπερέχουσε τὸ κορμὶ τὸ νεκρὸν μετὸ ζωντανὸν νερόν ἐκεῖνο, ἐσηκώθην ὁ νεκρὸς καὶ ἐκάθησεν καὶ ἐσήκωσε τὰ χέρια του δοξάζοντας τὸν Θεὸν καὶ τὴν μακαρίαν Παρθένον.

Καὶ τίς δὲν ἐθαύμαξεν ἀκούοντάς το ἐτοῦτο, καὶ ἐκεῖνοι ἀποῦ τὸ εἶδασι, ἴντα δόξαν ἐδώκασιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Δε-
40r σποίνης Θεοτόκου / καὶ ἴντα μεγαλύτερον ἐμπορούσανε νὰ

48

ιδουσι ποτὲς ἢ ἄλλο τινὰς ὡσὰν ἐτοῦτο! Ἐκεῖνον ἀποὺ ἐσφα-
λίσασιν τὰ χέρια τῶς νεκρὸν μέσα εἰς τὸ κιβούριν καὶ ἀποὺ
εἶδασιν μὲ τ' ἄμμάτια τῶς νεκρὸν κατὰ ἀλήθειαν, νὰ τὸν ἰδοῦσι
παραχρῆμα νὰ σηκωθεῖ / νὰ ὀμιλεῖ! Πόσῃν ἀγαλλίασιν ἐθέλασιν
πάρει, καὶ ὁ νεκρὸς ὁμοίως, νὰ συρθεῖ ἢ ψυχὴ του ἀπὸ ἐκεῖ
ἀποὺ ἦτονε νὰ γυρίσει εἰς τὸ κορμὶν του, νὰ γενεῖ δεύτερος
Λάζαρος τετραήμερος, ἴντα ἤθελεν κάμει; Ἐδιάλεξεν τὸν τόπον
αὐτόνον τὸν ἅγιον ὁδὶα κατοικίαν του καὶ δὲν ἐμίσεψεν ἀποδεκεῖ,
μὰ ἐμόνασε καὶ ἐπέρασεν ἐκεῖ ἄλλους εἴκοσι χρόνους καὶ ὑπη-
ρέτει εἰς τὸν ἅγιον ναὸν ἐκεῖνον, καὶ ἀπὸ πολλοὺς τόπους ἐπγαί-
νασιν ὁδὶα νὰ τὸν ἰδοῦσιν, ἀλλὰ οὐδ' αὐτόνος δὲν ἤλεγεν τίβο-
τας, ὡσὰν οὐδὲ ὁ Λάζαρος, πούρι ὅλοι τὸ ἐκατέχασιν πὼς αὐτὸς
ἦτονε ὁ ἀνασταθεῖς.

40v

Ἔτσι λοιπὸν φανερὰ ἔδειξεν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος πὼς χαρί-
ζει τὴν ζωὴν, πὼς εἶναι ζωοπάροχος ὡσὰν ζωοδόχος, καὶ ὄχι
μόνον τὴν αἰωνίαν ζωὴν ὀλπίζει πᾶσα χριστιανὸς ὁδὶα λόγου
της, μὰ καὶ τὴν ζωὴν ἐτούτην διὰ τοῦ λόγου της δύνεται πᾶσα
πιστὸς νὰ τὴν μακρύνει· πούρι νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν περάσει
ἀρεστὴ τοῦ Θεοῦ, διότις εἰς ἔτοιες γνῶμες μακραίνει ἡ ζωὴ, μὰ
εἰς ἐκείνους ἀποὺ / θέλουσι τὴν ζωὴν νὰ ζοῦσι ὁδὶα νὰ κάνου-
σι πλιότερα σφάλματα, αὐτουναῶν δὲν τῶς ἀκούγει ἡ ζωοδόχος
Παρθένος νὰ τῶς τὴν μακρύνει, ὁδὶα νὰ μὴν τῶς γενεῖ ἀφορμὴ
νὰ κάνουσι πλιότερα κακὰ εἰς τὸ μάκρεμαν τῆς ζωῆς τῶς, νὰ
ἀνιμένουσι καὶ πλιότερην τὴν κόλασιν. Ὅσοι λοιπὸν ὀρέγουνται
καὶ τὴν ζωὴν ἐτούτην, ἄς ἔχουσι τὴν γνώμην τῶς εἰς τὸ κα-
λόν, καὶ τότες ἄς τρέχουσι εἰς τὴν ζωοπάροχον Πάρθενον καὶ θέ-
λουσι τὴν ἔχει, διότις αὐτήνη εἶναι μία βρύση ἀποὺ πηγάζει
ὄλον ζωὴν καὶ πάντα ἐβγάνει καὶ ποτὲς δὲν ξαγλιέται, καὶ τό-
σῃν ζωὴν δίδει ὅσῃν θέλει, καὶ τόσῃν θέλει ὅση εἶναι ὁδὶα ὠφέ-
λεια ἐκεينوῦ ἀποὺ τοῦ τὴν δίδει. Καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ζωὴν ἐτού-
την τὴν ἐπλουτιστήκαμεν τῆς ζωῆς μας ζωῆ, καὶ ἄς μὴν τῆς
μακραίνομεν μὲ ἔργα θανατερά, μὰ ἄς τῆς σιμώνομε μὲ καμώ-
ματα ζωοποιά, ὁδὶα νὰ ἀξιωθοῦμεν διὰ τοῦ λόγου της εἰς ἐκείνην
τὴν χώραν τῶν ζώντων, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ τύχομεν ὅλοι ὁδὶα
τοῦ λόγου της. Ἀμήν.

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου & Ελένη Καραντζόλα & Μαρία Χαλβατζιδάκη (επιμ.), *Ιωάννης Μορεζήνος, Κλίνη Σολομώντος. Ιστορίες θαυμάτων της Παναγίας [1599]*, Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 2007.